

Larvin:

Radio.

Človek bi rekel, da je ves oktober posvečen sv. Cerkvi; v njem praznujemo posvečevanje cerkva, kjer se tako rekoč vsak dan zbira katoliška Cerkev v malem, se spominjamo one velike naloge Gospodove: »Pojdite po vsem svetu, učite vse narode...« — misijonska nedelja, zadnja nedelja pa je posvečena Kralju Kristusu, ki je ustanovil sv. Cerkev, jo širi in vlada.

Pa kadar slišimo besedo »Cerkev«, mislimo le na tiste ljudi, ki danes, prav ta dan, žive v Kristusovem kraljestvu. Pa ni tako! Ta Cerkev je veliko večja, je brez mej, sega prav v nebesa in v vice. V nebesih so svetniki. Kdo pa so to? I, ljudje, ki so enkrat prav tako živeli na zemlji kakor vi, ljudje, ki so bili bogati, pa so vse razdali po besedah: »Karkoli ste storili kateremu izmed mojih najmanjših bratov, ste meni storili«, ljudje ubogi, ki so nosili z veseljem svoje uboštvo po zgledu betlehemskega reveža, ki »ni imel, kamor bi glavo položil«, ljudje nedolžni, ki si niso nikdar umazali duše s smrtnim grehom, ljudje, ki so gazili do grla v grehih, pa so se očistili v sv. spovedi, v kesanju in v junaški pokori, ljudje, ki so z radostjo in žrtvami izpolnjevali tisto lepo zapoved: »Ljubi Gospoda svojega Boga z vsem srcem in vso dušo in vsem mišljenjem.« Zato je čisto modro urejeno, da se vseh teh, ki so stopili pred Sodnika v svatovskem oblačilu, spomnimo kar na en dan, na praznik »Vseh svetnikov«. Pa morda prosimo zanje? O, ne! Njih prosimo, ki so že v večni sreči. Po molitvi smo združeni z njimi. Saj poznate radio. Brez žice gredo glasovi po vesoljni zemlji in smo po teh glasovih združeni z vsemi ljudmi po svetu. Molitev ne potrebuje prav nikake žice, pa vendar prodre prav v nebesa. In oni tam gori poznajo naše potrebe in želje in jih nosijo pred najboljšega Očeta.

Pa še nekje so oni, ki so bili tudi enkrat na zemlji kakor mi. V v i c a h ! Oh, tam je pa žalostno! Trpljenje, trpljenje, trpljenje! Pa kaj trpe? Silno velike

bolečine. Najhujše jim je pa to, ker ne morejo še gledati Boga, ki ga nad vse ljubijo. Da bi si pa sami kaj skrajšali trpljenje, tega ne morejo. V nebesih jih je veliko, ki so tja prišli po ovinkih, skozi vice; ti gotovo prosijo Očeta zanje, so torej združeni z njimi zopet po radiu — molitvi. Pa mi smo dolžni zanje prositi. In da bi nanje ne pozabili, nas spomni sveta Cerkev s praznikom »Vseh vernih duš dan«. Glasovi naših molitev gredo do Očeta, misel naša gre pa do ubogih duš v vice. Zopet nas veže z njim radio — molitev.

S. Darina:

Prošnja k božji Mamici.

*Glej, cvetke spojega vrtička,
poglej jih, božja Mamica,
kako žare, kako bleste,
kako vse k Tebi si žele.*

*O, sveta božja Vrtnarica,
Ti čuvaj cvetje svojih gred,
da dioja vihra ga ne zlomi,
da ga ne ugrabi zlobni svet.*

*Marija, naših src Kraljica,
dobrotno vselej varuj nas,
da čiste in nedolžne k Tebi
pridemo v nebeški kras.*